

[Handelsministeren.]

Der var i efteråret 1961 i den daværende regering enighed om, at det af det nedsatte udvalg udarbejdede forslag til en lov om rejsebureauer ikke skulle fremsættes i folketinget, idet man dels under hensyn til den fremførte kritik, dels fordi man mente, at en række af de foreslåede bestemmelser var uhensigtsmæssige, ikke fandt tilstrækkeligt grundlag til at gå videre med sagen.

Jeg skal ikke ved denne lejlighed komme ind på detaljer i det i sin tid udarbejdede forslag, som ved betænkningens offentliggørelse blev tilstillet tingets medlemmer, men jeg vil gerne gøre et par bemærkninger om mit principielle syn på sagen.

Jeg er tilbøjelig til at mene, at man enten må forsøge at gennemføre en lovgivning, som ligger på linje med det af rejsebureauudvalget i sin tid udarbejdede forslag, der som nævnt ville betyde indførelsen af et kontrolsystem og et autorisationssystem på dette område, ligesom det ville indføre et system med sikkerhedsstillelse, eller også må man undlade at lovgive på dette område og overlade det til den frie konkurrence at sortere eventuelle mindre heldige virksomheder fra . . .

Formanden: Der må være ro i salen under forhandlingen.

Handelsministeren (Baunsgaard): For mig at se ville ulemperne ved en lovgivning, der foreskriver sikkerhedsstillelse, være så store, at man bør betænke sig meget på at anvende et sådant princip. En pligt for rejsebureauer til at stille sikkerhed ville, så vidt jeg kan se, dels skabe vanskeligheder for nyetableringer inden for branchen, dels i det hele belaste de mindre rejsebureauer uforholdsmæssig meget. Der ville måske herigennem, som der er peget på fra forskellig side, kunne skabes fare for et monopol, der i særlig grad ville kunne komme de større og ældre rejsebureauer til gode. Dertil kommer, at et krav om sikkerhedsstillelse ville blive omkostningsfordyrende og derved i nogen grad og måske i følelig grad fordyre anvendelsen af rejsebureauer, en ulempe, der navnlig ville ramme det jævne publikum.

På den anden side vil jeg være meget betænkelig ved at søge gennemført en lovgivning, som ikke betyder virkelig sikkerhed

for bureauernes kunder, og som derfor kan være egnet til at give disse en falsk opfattelse af den garanti, der ligger i en lovbestemt ordning for bureauernes virksomhed. Der kan efter min mening ikke være tvivl om, at den stigende konkurrence inden for dette felt vil være medvirkende til, at rejsebureauerne får den største interesse i at yde kunderne den bedst mulige service. Det vil i det lange løb simpelt hen være alt for farligt for et bureau ikke fuldt ud at opfylde de løfter, som er givet til kunderne. Den stigende rejselyst og rejseevne vil efterhånden bevirke — det er vel allerede i et vist omfang sket — at stadig større kredse opnår rejseerfaring og ikke mindst erfaring med hensyn til, hvilke bureauer der yder mest valuta for pengene. Det vil derfor vistnok høre til undtagelserne, at publikum ikke får den behandling, det efter de indgåede aftaler har krav på. At der af og til kan vise sig uheldige forhold inden for dette område, kan ikke afvises, men den omstændighed kan efter min mening ikke begrundes, at man gennemfører en lovgivning, som vil medføre store generelle ulemper.

Jeg er derfor af den opfattelse, at der ikke, som forholdene ligger i øjeblikket, er tilstrækkelig tungtvejende grunde for et lovgivningsinitiativ på dette område. At der kan være grund til at følge udviklingen på området med opmærksomhed, og at vi i ministeriet gerne overvejer sagen på ny, såfremt forholdene giver anledning dertil, er en selvfølge.

Viola Nørløv: Jeg beklager meget det svar, jeg har fået af den højtærede handelsminister, og som går ud på, at han ikke er indstillet på at lovgive på dette område.

Jeg er vidende om, at spørgsmålet har været fremme før, og en af lederne af et af vore store, anerkendte bureauer, som slet ikke bliver berørt af en eventuel lovgivning, mente også, at det i og for sig var overflødigt med en lovgivning. Det synes de bureauer altid, som er i orden. Vedkommende nævnte, at hvis man endelig skulle have en sådan lov, behøvede den kun én paragraf, som simpelt hen skulle lyde sådan: Hvad kunderne indbetaler til bureauer, institutioner, lærere, præster, biskopper, folketingsmedlemmer, formænd for foreninger, skal deponeres i bank eller sparekasse.